

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy spalanie gazu uzyskanego w gazowni jako paliwa dodatkowego w kotle elektrowni objęte jest art. 3 dyrektywy 2000/76⁽¹⁾, jeżeli gaz doprowadzany do komory spalania nie jest oczyszczany po zgazowaniu?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy skład spalanych odpadów lub zawartość substancji pyłających lub innych zanieczyszczeń w gazie doprowadzanym do komory spalania ma znaczenie dla oceny tego przypadku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz.U. L 332, s. 91)

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej**(Sprawa C-211/09)**

(2009/C 193/17)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Karanasou-Apostolopoulou i L. Balta)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE, lub a każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na implementację dyrektywy 2006/24/WE do prawa krajowego upłynął w dniu 15 września 2007 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 105, z 13.4.2006, s. 54.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 25 marca 2009 r. w sprawie T-191/07 Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Budějovický Budvar, národní podnik, wniesione w dniu 12 czerwca 2009 r. przez Anheuser-Busch, Inc.

(Sprawa C-214/09 P)

(2009/C 193/18)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Anheuser-Busch, Inc. (przedstawiciele: V. von Bomhard, Rechtsanwältin, i B. Goebel, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Budějovický Budvar, národní podnik,

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie T-191/07; i
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Anheuser-Busch podnosi trzy zarzuty odwołania: pierwszy z nich dotyczy naruszenia art. 41 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ w związku z zasadą 16 ust. 1 i 3 oraz zasadą 20 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95⁽²⁾ z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94⁽³⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, drugi dotyczy naruszenia art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, a trzeci — naruszenia art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Dwa pierwsze zarzuty dotyczą kwestii procesowych. Anheuser-Busch podnosi, że są one istotne w niniejszej sprawie. W zakresie dotyczącym piwa Izba Odwoławcza mogła rozstrzygnąć w przedmiocie sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2007/2009 jedynie przy uwzględnieniu wcześniejszej rejestracji IR 238 203. Oznacza to również, że podnoszone wcześniej w toku postępowania w sprawie sprzeciwu argumenty dotyczące tego, czy słowo „Budweiser” stanowi dominujący element graficznych znaków spółki Budvar, pozostały bez rozpatrzenia.

Sąd Pierwszej Instancji pomylił się, stwierdzając, że na spółce Budvar nie ciążył prawny obowiązek wykazania ciągłej ważności (to znaczy poprzez przedłużenie) rejestracji IR 238 103. Obowiązek ten wynika z art. 41 ust. 2 zdanie trzecie

rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 16 ust. 1 i 3 oraz zasadą 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r., jak również z zawiadomienia OHIM z dnia 18 stycznia 2002 r. ponownie wzywającego spółkę Budvar do przedstawienia „dalszych okoliczności faktycznych, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu”. Obowiązek ten dotyczył przedstawienia takiego dowodu w terminie wyznaczonym w tym zawiadomieniu, czyli do dnia 26 lutego 2002 r. Niemniej dowód został dostarczony dopiero w dniu 21 stycznia 2004 r.

W konsekwencji dokonane przez Sąd Pierwszej Instancji ustalenie, że art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 nie miał zastosowania do przedłożenia świadectwa przedłużenia prawa z rejestracji, ponieważ nie istniał „odpowiedni termin” na jego przedstawienie, również było błędne i stanowi naruszenie tego przepisu. W rzeczywistości taki „odpowiedni termin” istniał i Izba Odwoławcza powinna była przynajmniej skorzystać z przysługującego jej na podstawie art. 76 ust. 2 swobodnego uznania w kwestii uwzględnienia tego dowodu. Sąd Pierwszej Instancji zinterpretował decyzję Izby Odwoławczej jako stwierdzającą, że świadectwo przedłużenia prawa z rejestracji zostało przedstawione w terminie. W rezultacie naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 polega na nieskorzystaniu przez Izbę Odwoławczą z przysługującego jej swobodnego uznania i na potwierdzeniu przez Sąd takiego podejścia.

Sąd Pierwszej Instancji nie uznał też, że przedstawiony przez spółkę Budvar na poparcie jej sprzeciwu dowód używania nie był wystarczający i dotyczył ponadto znaków towarowych innych niż ten, do którego odnosiła się zaskarżona decyzja i decyzja Izby Odwoławczej, naruszając w ten sposób art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009.

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

(²) Dz.U. L 303, s. 1

(³) Rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1993 r. (Dz.U. 1994, L 11, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia) w dniu 15 czerwca 2009 r. — Mehiläinen Oy, Suomen Terveystalo Oyj przeciwko Oulun kaupunki

(Sprawa C-215/09)

(2009/C 193/19)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Markkinaoikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mehiläinen Oy, Suomen Terveystalo Oyj

Strona pozwana: Oulun kaupunki

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozpatrywane całościowo porozumienie, w ramach którego gminna instytucja zamawiająca zawiera z odrębnym od niej przedsiębiorstwem prywatnym umowę przewidującą utworzenie spółki akcyjnej, w której udziały i uprawnienia kontrolne nabywają w równych częściach dwie strony umowy oraz któremu wraz z jego utworzeniem gminna instytucja zamawiająca zobowiązuje się powierzyć świadczenie usług w zakresie ochrony zdrowia i dobrego samopoczucia w miejscu pracy, stanowi czynność, która wymaga zastosowania procedur udzielania zamówień publicznych z racji tego, że ogół związanych z nią postanowień umownych stanowi udzielenie zamówienia na usługi w rozumieniu dyrektywy 2004/18/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, czy też porozumienie to należy postrzegać jako utworzenie nowego wspólnego przedsiębiorstwa i przeniesienie nań działalności zakładu komunalnego, w stosunku do którego wspomniana dyrektywa i wynikający z niej obowiązek stosowania procedur przetargowych nie mają zastosowania?
- 2) Czy w omawianym przypadku ma ponadto znaczenie okoliczność, że
 - a) miasto Oulu jako gminna instytucja zamawiająca zobowiązało się powierzyć nowemu przedsiębiorstwu odpłatne świadczenie wyżej wspomnianych usług w przejściowym okresie czterech lat, po upływie którego zgodnie ze swą uchwałą zamierzało wszcząć ponownie procedurę zaproszenia do składania ofert dotyczących usług z zakresu medycyny pracy, na które miało zapotrzebowanie?
 - b) przed zawarciem rozpatrywanego porozumienia obrót osiągnął przez zakład komunalny, który pod względem organizacyjnym należał do miasta Oulu, w głównej mierze pochodził z innych źródeł niż świadczenie usług w zakresie ochrony zdrowia i dobrego samopoczucia w miejscu pracy na rzecz osób zatrudnionych przez miasto?
 - c) nowe przedsiębiorstwo zostało utworzone w ten sposób, że działalność zakładu komunalnego polegająca na świadczeniu usług w zakresie ochrony zdrowia i dobrego samopoczucia w miejscu pracy na rzecz osób zatrudnionych przez miasto oraz klientów prywatnych miała zostać wniesiona jako wkład rzeczowy?

(¹) Dz.U. L 134, s. 114.